

на тази влажна долина, а тука вредъ край дома да е свѣтливо и ѣсно.“

Но най-много аресваше на боляркинынѣ дѣца обръщанието на водениченото колело, което са въртеше непрекъснато и съ таквази бързина . . . Момченцето обичаше тропота на воденичния камѣкъ и голѣмия шумъ на потока, комуто бѣлата бита пѣна на кыпнало млѣко приличаше. Момиченцето пѣкъ са захласваше подирь воденитѣ капкы, хвърлены надалеко отъ колелото, и който, освѣтены отъ слънцето, лъцияхѣ на очитѣ му като дребны алмалчены камачета.

Болярката прекара деня да си тъкми новото домакинство, колкото рѣка дава въ това сыромашко мѣсто да бѣде натѣкмено тѣ. Колибаритѣ са надваряхѣ единъ презъ други кой помного да ѣ донесе храна, дърва, готварскы сѣдини и другы потрѣбны работы. Младото момиче което най-напредъ ѣ показа пѣтя кѣмъ долината, Мара на име, остана при нея да ѣ слугува.

„Най-напредъ трѣбать ми яйца, каза болярката, като бѣше са запрѣтнала да готви; побързай нѣкое и друго да купишь.

— Яйца ли? извика Мара смаена, че какво ще гы правиме?